

А. С. Кривошликова

студ. I курсу магістратури

спеціальність «Право»

Науковий керівник: д.ю.н., проф. А. В. Смітюх

ПРОБЛЕМА ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ОБ'ЄКТІВ КОНЦЕСІЇ У КОНТЕКСТІ ЗАСТОСОВНОГО ПРАВА

На сучасному етапі ефективна співпраця між державним та приватним секторами можлива лише за наявності прогресивних механізмів, які спрощують таке співробітництво та відкривають більше можливостей для його учасників.

За даними Світового банку, найбільш поширеною за кордоном формою державно-приватного партнерства при здійсненні великих, капіталомістких проектів є концесії [1, с. 50].

Прийняття нового Закону України «Про концесію» [2], який набрав чинності 20.10.2019 року, мало на меті удосконалення правового регулювання концесійної діяльності, проте видається, що надання додаткових можливостей сторонам концесійних відносин, на жаль, виявились не такими позитивними, як цього прагнув законодавець.

З огляду на це особливої актуальності набуває дослідження деяких аспектів практичного застосування концесії у її «оновленому» вигляді.

Статтею 44 Закону України «Про концесію» передбачено, що концесійний договір регулюється правом України, якщо інше не передбачено таким договором. Сторони є вільними у виборі законодавства, що регулює їхні правовідносини, які виникають на підставі інших договорів, укладених з метою реалізації проекту, що здійснюється на умовах концесії, якщо інше не передбачено законодавством України [2, ст. 44].

Зазначені положення Закону, надаючи сторонам можливості врегулювати свої відносини в межах договору концесії законодавством іншої країни, на нашу думку, не враховують специфіки об'єктів концесії, яка має особливий статус. Йдеться про об'єкти права державної або комунальної власності, охорона та управління якими здійснюється державою або місцевою владою у особі уповноважених органів. Крім цього, особливості управління об'єктами права державної або комунальної власності у конкретних сферах визначаються окремими нормативно-правовими актами України.

Концесійні правовідносини завжди носять довгостроковий характер (до 50 років). Застосування до об'єктів права державної або комунальної власності протягом десятиліть іноземного законодавства, не направлено на захист майна, яке належить державі або територіальній громаді, навряд чи сприятиме його збереженню.

Новим Законом України «Про концесію» були внесені зміни до багатьох нормативно-правових актів і у тому числі – до Закону України «Про державно-приватне партнерство». Відповідно до ч. 4 ст. 7 даного Закону у новій редакції приватний партнер відтепер має право передавати частину майна, що входить до складу об'єкта державно-приватного партнерства, в оренду, якщо це передбачено договором, укладеним в межах державно-приватного партнерства [3, ст. 7].

Проте зазначена норма не містить ані вимоги щодо обов'язкової згоди на таку передачу з боку державного партнера, ані обов'язкового погодження порядку використання майна, яке є об'єктом права державної або комунальної власності та потребує захисту у встановленому законодавством України порядку. Такий договір оренди може бути врегульований законодавством іншої країни у порядку ст. 44 Закону України «Про концесію», яке може повністю суперечити українському праву або не передбачати норм щодо охорони зазначеного майна взагалі.

Крім цього, законом не передбачені вимоги щодо застосування під час таких орендних відносин майна за його цільовим призначенням, що також жодним чином не сприяє збереженню об'єктом права державної або комунальної власності можливості задовольняти суспільні потреби, заради чого такий об'єкт взагалі існує.

Таким чином, з урахуванням вищенаведених аспектів, цілком очевидно є необхідність подальшого вдосконалення законодавства, яке регулює концесійні правовідносини. Очевидною є направленість нового закону на поліпшення правового статусу концесіонера, що само по собі є позитивним, проте не повинно ставити суб'єктів права державної або комунальної власності у менш вигідне становище або створювати загрозу для об'єктів права державної або комунальної власності.

Так, необхідним є встановлення деяких обмежень щодо можливості застосування іноземного права, наприклад, під час визначення питання використання об'єктів концесії, які у той же час залишатимуться об'єктами права державної власності України.

Список використаної літератури

1. Попович Д. В. Концесія як форма державно-приватного партнерства: сутність, переваги і недоліки застосування. *Проблемні питання економіки України та її регіонів*. 2015. № 1(17). С. 49–53.
2. Про концесію : Закон України від 03.10.2019 № 155–ІХ. *Офіційний вісник України*. 2019. № 84. Ст. 159.
3. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 № 2404–VI. *Офіційний вісник України*. 2010. № 58. Ст. 17.